

[Edvard Sørensen.]

arbejde for, at et positivt resultat her kan nås“.

Og på sp. 2989 siger det ærede medlem:

„Mit parti vil give dette vor tilslutning“.

Og på sp. 2990 siger det ærede medlem:

„Fra anden side er rejst spørgsmålet om mulighederne for en nedsættelse af skatten også for de større indtægter, bl. a. ved at den i fjor indførte ekstraskat skulle bortfalde“.

Og senere i samme stykke siger det ærede medlem:

„men vi siger på forhånd, at det må ske på områder, der ikke medfører en ny omkostningsstigning gennem nye stigninger i pristallet“.

Den radikale ordfører omtalte overhovedet ikke selskabsskatten. Jeg må derfor gå ud fra, at man også gav tilslutning til den. Ud fra dette måtte jeg være af den opfattelse, at det radikale venstre ville give tilslutning til forslaget fra finansministeren, måske med en mindre ændring. Selvom der af kommunisterne her i tinget gang på gang bruges voldsomme ord, når der tales om forslag som dette, tror jeg, ingen vil se bort fra den mulighed, at i det øjeblik det radikale venstre og regeringspartiet stod enige mod de konservative og måske retsforbundet, så ville det kommunistiske parti stemme sammen med regeringen og de radikale. Det var den betragtning, jeg lagde til grund, og jeg tror, den var vel underbygget på det grundlag, jeg har nævnt her.

Finansministeren spurgte, hvor det var, vi ønskede besparelser. Jeg har nævnt i min tale, at noget af det, vi ønsker bort, er restriktionerne, de indgreb, som følger deraf, og den store bekostning, de medfører; men på flere andre områder har vi fra vor side ikke givet tilslutning til den lovgivning, der er gennemført. Jeg kan nævne tillægget til alders- og invaliderentnyderne; det har mit parti intet ansvar for, og jeg kunne nævne flere andre ting.

Finansministeren sagde, at når jeg her havde udtalt, at det var under finansministerens ansvar, konsolideringen muligvis svækkes, var det måske en gestus overfor det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, og finansministeren syntes, at jeg skulle vedstå det ansvar, jeg her havde. Jeg gjorde i min tale opmærksom på, højtærede finansminister — og det vil finansministeren ikke bestride —, at vi fra venstres side sagde til finansministeren, at de lempelser, vi ønsker i indkomstskatten, er vi villige til at give finansministeren dækning for gennem de indirekte skatter. Derefter ønskede mit

parti, at vi skulle gå i forhandling om at nå så langt vi kunne, og så langt ministeren fandt det forsvarligt. Derfor har finansministeren ikke ret i, at vi har fælles ansvar på det område. Vi har tilbudt finansministeren dækning ad indirekte vej for de lettelser, som kom på indkomstskatten.

Aksel Møller: Jeg lagde mærke til, at der i det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens meget interessante indlæg forekom nogle ord, hvori det ligesom blev sagt, at et eventuelt overskud på statsregnskabet burde føres til afskrivning på reguleringskontoen med nationalbanken. Jeg er egentlig lidt forundret over, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen nu peger på den udvej, for det er ikke så forfærdelig længe siden, det ærede medlem tilsluttede sig løsningen af pengebindingen, og det var omtrent på det samme tidspunkt, det ærede medlem i en kronik i „Nationaltidende“ skrev, at vi meget hurtigt kunne komme i en situation, hvor det ville være tilrådeligt at frigive Marshallhjælpens kroneprovenu, som i øjeblikket befinder sig på spærret konto. Det forekommer mig at være en politik, hvori der i høj grad er indbyrdes modsætninger. Hvis der havde været muligheder derfor, så ville det have været meget interessant at høre det ærede medlem i eftermiddag prøve på at forklare mig overensstemmelsen i synspunkterne her.

Det kunne også være interessant at vide, om det ærede medlem virkelig for alvor mener, at det politiske liv former sig sådan, at man kan tilråde eller tænke på, at oppositionspartierne skulle vælge den anledning, at regeringen vil nedsætte skatterne, til at styrte den. Det ville dog vist egentlig være en højst besynderlig og lidet benyttet fremgangsmåde, for at holde mig til et meget diplomatisk udtryk. Jeg tror i det hele taget, at det ærede medlem undervurderer den meget betydelige faktor, som det psykologiske moment i denne sag er, og derfor er jeg overbevist om, at det, vi her gør, selvom det naturligvis med rette kan vække betænkeligheder, ikke er noget, som for alvor behøver at ængste os i forhold til den nærmeste tids udvikling.

Hvad iøvrigt angår andre bemærkninger, der har været rettet til mig, skal jeg først og fremmest til den højtærede finansminister, der spurgte mig, om jeg da ikke accepterede hans skøn, sige, at det gør jeg ikke. Jeg accepterer naturligvis ikke den højtærede finansministers skøn over finansplanen, jeg måtte jo være ulykkeligt stillet, hvis jeg accepterede det, hvis jeg på forhånd måtte acceptere, at vi skulde tage tillægs-